Тією ж уздою, що твердо тримав він завше,
Його прив'язали до спини його ж таки румака,—
Той гнівно шарпнувся, рідні простори згадавши
І заіржавши, цькований, в темряву поскакав.

Так його прив'язали, аж огирю біль звірячий
Не дозволяв спинитись ані на хвилю одну,
Ще й так, що він анічого, крім неба, не бачив,
Яке вороним стало, ширшим, дальшим за далину.

Як вірна дружина, огир за ним побивався,
Від навісної зграї рятував його, ніс навпрямки,—
Він судомно пручався, лихих ворогів жахався,
Повіддя глибше вгризалось у кровоточиві боки.

Ввечері незвичайно вигравала небесна чара:
Птаство чуже, вороння і коршаки навздогін
За ним безмовно пливли, як розворушена хмара —
Згори вони пантрували задиханий гін.

Три дні коняка несла його знавісніло,
Нестямно іржала до вічних начал,
Де небо швидше тьмяніло й ясніло,
Де безмір неба — непідвладний очам.

Три дні — мерщій, хутчій, щодуху, щосили,
Немов три вічності вмах, прожогом промчав,
Де небо швидше тьмяніло й ясніло,
Де безмір неба — непідвладний очам.

Три дні він смерті благав, просив, наче раю.
І в небо злетіти не міг, не потрапив з трави.
І птаство дике чатувало, коли він сконає,
Розпачливо кружляло над стервом живим.

Три дні, аж поки йому не послабилось путо,
Між небом зеленим і попелиськом трави.
Гей, сварилося вже, скублось, билося люто
Вороння й коршаки над стервом живим.

Він гнав прудкіше — вони за ним, наче горе,
Кричав гучніше — кричали вони, як один.
Заступаючи сонце і заступаючи зорі,
Пантрували вони його задиханий гін.

Три дні, а тоді сталось те, що бути й повинно:
Небо мир дарувало, мовчання дала земля,—
Він вимчав таки, одуривши гонитву невпинну,
З конем і степом, з мовчанням і довготерпінням,
Коршаки і небо знайшлися десь опісля.

Три дні він мчав крізь суцільні світанки і смерки,
Вже йому й не боліло, до того безсилий зробивсь,
Аж поки, знеможений, не врятувався верхи
Та, ніби до сховку, до забуття не прибивсь.